

UCZYNNKI CIAŁA A OWOCE DUCHA

Nie ludźcie się! Królestwa Bożego nie odziedziczy żaden wszetecznik, bałwochwalca, cudzołożnik, rozpustnik, mężołożnik, złodziej, chciwiec, pijak, oszczerca ani zdzierca (1Kor 6:9-11). Nie czyńcie już tego, co chcecie. Postępujcie według Ducha i nie ulegajcie pożądliwościom ciała, ponieważ ciało pragnie rzeczy przeciwnych Duchowi, a Duch przeciwnych ciału, gdyż są przeciwnościami. Jawne zaś są uczynki ciała: wszeteczeństwo, nieczystość, bałwochwalstwo, rozpusta, czary, wrogość, niezgoda, rywalizacja, wściekłość, spiskowanie, dzielenie ludzi, głoszenie herezji, mordowanie, pijaństwo, hulanki i tym podobne. Odnośnie tak czyniących mówię wam to, co powiedziałem wam wcześniej, że ci, którzy tak postępują, Królestwa Bożego nie odziedziczą (Gal 5:16-21).

W życiu nieodrodzonych ludzi dominują dwie wrogie siły, które nie pozwalają prowadzić świętego życia i których nikt sam z siebie nie jest w stanie przezwyciężyć. Pierwszą z nich jest grzeszna natura człowieka, która w Biblii jest określana jako "stary człowiek", i która powoduje, że każdego człowieka naturalnie pociąga zło. To właśnie z tej przyczyny egoistyczne zachowania i buntowanie się przeciw rodzicom jest naturalne nawet dla małych dzieci, pomimo iż nikt ich tego nie uczy. Jednak nie jest to cecha wyłącznie małych dzieci, gdyż także każdy dorosły człowiek, jawnie lub skrycie pragnie złych rzeczy. Nieodrodzony człowiek nie potrafi nad tym panować, bo taka jest jego natura - a natury nie da się zmienić. Każdy kot zawsze się myje, świnia zawsze wchodzi do błota i nigdy się nie myje, a wilk zabija wszystko, co złapie w zęby, bo taka jest ich natura. Dlatego kota nie nauczysz taplania się w błocie, świni nie nauczysz dbania o czystość, a wilka nie nauczysz okazywania miłosierdzia. Na tej samej zasadzie święte życie nie jest zgodne z naturą nieodrodzonego człowieka, dlatego każdy religijny człowiek, który nie narodził się na nowo ([więcej tutaj](#)), ale stara się żyć świętym życiem, zawsze wcześniej czy później zostaje pokonany przez grzech i wraca do starego stylu życia.

Drugą siłą, która nie pozwala człowiekowi prowadzić życia zgodnego z Bożymi standardami jest ludzkie ciało, które cechuje egoizm. Uczynki ciała, to egoistyczne postawy, które nie wynikają z szukania Bożej woli, tylko z cielesnych pożądliwości, aby dopiąć swego lub osiągnąć jakiś własny cel.

Dlatego Biblia mówi: *Ci, którzy żyją według ciała, Bogu podobać się nie mogą (Rz 8:8). Wzywam was więc bracia, abyście składali swoje ciała jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka powinna być wasza duchowa służba. Nie bierzcie wzorców z tego świata, ale przemieńcie się przez odnowienie swoich umysłów, abyście umieli rozróżnić, co jest wolą Bożą, co jest dobre, miłe i doskonałe (Rz 12:1-2). Uśmiercajcie więc to, co w waszych członkach jest ziemskiego: nierząd, nieczystość, namiętność, złe pragnienia i chciwość, która jest bałwochwalstwem, bo z powodu tych rzeczy spada gniew Boży na synów opornych (Kol 3:5-6).*

Biblia mówi, że podczas zanurzania w wodzie, Bóg uwalnia człowieka od jego grzesznej natury (Rz 6:3 i 6), która dotychczas trzymała go w niewoli grzechu i gdy człowiek wynurza się z wody, to otrzymuje w darze Ducha Świętego (Mt 3:16; Dz 2:38), w wyniku czego odrodzona osoba otrzymuje część Bożej natury i nie chce już grzeszyć. Jednak na początku święte życie nie jest proste, gdyż człowiek nadal ma stare nawyki i nadal żyje w swoim ciele, które zawsze szuka komfortu i własnej chwały. Cieleśność (pożądliwość ciała) sama w sobie nie jest grzechem, ale zawsze jest przyczyną chodzenia własnymi drogami, dążenia do własnych celów i szukania samozadowolenia, uznania i wygody, zamiast wypełniania Bożego planu.

Dlatego w Liście do Rzymian 8:5-7 napisano, że zamysł ciała jest wrogi zamysłowi Ducha Świętego, bo ciało jest egoistyczne i zawsze chce odczuwać przyjemność. Natomiast Duch Święty zawsze prowadzi człowieka do pokoju z Bogiem, którego dostępują tylko ci, którzy są Mu posłuszni, w wyniku czego uśmiercają swoją cielesność i zaczynają myśleć jak Bóg, bo przestają być egoistami, a zaczynają być altruistami, którzy tak jak Jezus, żyją dla innych i rozumieją, że kierowanie się egoizmem, to rozmijanie się z Bożymi drogami.

Gdy cielesnie myślący Piotr pokierował się swoim cielesnym pragnieniem, to usłyszał z ust Jezusa: „*Idź precz ode mnie, szatanie! Prowadzisz mnie do upadku, bo nie myślisz o tym, czego chce Bóg (co duchowe), tylko o tym, co ludzkie (czego pragnie twoje ciało)*” (Mt 16:23). Cielesność jest wroga duchowości, ponieważ egoizm jest odwrotnością altruizmu, który zawsze działa na korzyść innych. Kiedy Jezus żył na ziemi, to jako Bóg nie miał grzesznej natury, ale miał ludzkie ciało (którego nie miał w niebie), więc też musiał się opierać pożądlivościom ciała. Dlatego zanim zaczął swoją służbę, to musiał być przetestowany na pustyni, czy uśmiercił już swoją cielesność. Żaden cielesny człowiek nie otrzyma powołania od Boga, bo taka osoba zawsze będzie budowała własne królestwo, ustanawiała własne prawa i szukała własnej chwały, zamiast przynosić chwałę Bogu. Właśnie to odróżnia mężów Bożych od cielesnych samozwańców, którzy budują własne królestwa na ziemi.

Dlatego List do Rzymian Rz 12:1-2 mówi, że odrodzony człowiek jest zobowiązany do uśmiercania swojej cielesności, bo jeśli tego nie robi, to nigdy nie zrozumie czym jest prawdziwe życie w mocy Ducha Świętego, ani nie pojmie, co jest dobre w oczach Boga, ani czym jest duchowa dojrzałość. Mówi o tym także List do Kolosan 3:5-6, w którym apostoł Paweł dodaje, że oporni synowie, którzy tego nie chcą robić, sami ściągają na siebie Boży gniew i zamykają sobie drzwi do Królestwa Bożego.

LIST DO GALACJAN 5:16-26

Żaden fragment Biblii nie ukazuje czytelniej kontrastu pomiędzy charakterem odrodzonego człowieka, który uśmiercił swoją cielesność i żyje w mocy Ducha Świętego, a postawami nieprzemienionej osoby, która kieruje się swoją cielesnością. Apostoł Paweł zestawia w tym fragmencie listę postaw cechujących ludzi nie przemienionych przez Boga, z owocami Ducha Świętego, czyli cechami charakteru osób, które pozwoliły, aby Bóg zmieniał ich charakter.

UCZYNKI CIAŁA

Ci, którzy te rzeczy czynią, Królestwa Bożego nie odziedziczą (Gal 5:21)

NIERZĄD (gr. *Porneia*) (1) Prostytucja, cudzołóstwo i rozwiązłość seksualna. (2) Duchowa prostytucja; akceptowanie niebiblijnych wierzeń lub uczestniczenie w praktykach lub obrzędach religijnych (także Judaistycznych), które nie mają uzasadnienia w Nowym Testamencie.

NIECZYSTOŚĆ (gr. *Akatharsia*) Nieczyste intencje lub nieuczciwe zamiary - Rz 1:24-26.

ROZPUSTA (gr. *Aselgeia*) Swawola, lubieżność, zmysłowość, bezwstyd, egoistyczne kierowanie się pożądaniami swojego ciała i skupianie się na przyjemnościach.

BAŁWOCHWALSTWO (gr. *Eidololatria*) Dosłownie kult wizerunku. Czczenie fałszywych bóstw i udział w tego rodzaju ceremoniach. Oddawanie boskiej czci ludziom, duchom i rzeczom. To także miłość do pieniędzy i uznawanie autorytetu jakiegokolwiek instytucji, gremium, osoby lub rzeczy, jako równej Bogu lub wyższej, niż Bóg i Pismo Święte.

CZARY (gr. *Pharmakeia*) Wywoływanie odmiennych stanów świadomości za pomocą środków psychoaktywnych, hipnozy lub obrzędów rytualnych. Do czarów zalicza się także czarna magia; czyli skrytą psychomanipulację podszytą nieczystymi intencjami, aby szkodzić innym lub wprowadzać ludzi w błędne przekonania, umożliwiające czerpanie z nich korzyści (Dz 8:9 / Obj 2:6 / Obj 18:23).

WROGOŚĆ (gr. *Echthra*) Nienawiść, wrogie zamiary i postawy wobec innych osób.

NIEZGODA (gr. *Eris*) W mitologii greckiej bogini chaosu i niezgody. Cechuje ją próżność, egoizm, głupota, egocentryzm, zazdrość i ciągle powodowanie konfliktów.

RYWALIZACJA (gr. *Zelos*) W mitologii greckiej, syn olbrzyma Pallasa i Styks (bogini nienawiści). Uosobienie rywalizacji i współzawodnictwa.

WŚCIEKŁOŚĆ (gr. *Thymos* - dosł. *emocje*) Działanie pod wpływem wzburzonych emocji.

SPISKOWANIE (gr. *Eritheia*) Szukanie swego, zawiązywanie spisków, wzniecanie buntów.

DZIELENIE LUDZI (gr. *Dichostasia*) To czasownik osobowy matematycznego terminu *dychotomos* (pl. dychotomia lub dwudzielność). W matematyce jest to dzielenie całości na dwie wzajemnie wykluczające się grupy, będące jednością tylko teoretycznie, w kontekście całości. To właśnie tego grzechu dopuszczali się *nikolaici* (*nikolaos*), o których Jezus wspomina w Księdze Objawienia 2:6 i 2:14-15. *Nikolaos* to zlepek dwóch greckich słów: **niko** - zwycięstwo, *podbicie w niewolę* i **laos** – lud. A więc *nikolaitą* dopuszczającym się *dichostasi* jest każdy, kto dąży do dominacji lub do panowania nad Bożym ludem i każdy, kto uznaje hierarchiczne struktury oraz tytuły dzielące Ciało Chrystusa na duchownych i laikat, na przywódców i profanów, na bogatych i biednych, na wyedukowanych i niewyedukowanych (Jk 2:1-10 / 1Kor 11:22). Słowa Jezusa z Księgi Objawienia 2:6 pokazują bardzo wyraźnie, że grzechem jest jakiegokolwiek kategoryzowanie dzieci Bożych według świeckich kryteriów, a nawet uznawanie osób i instytucji religijnych, które wprowadzają takie podziały.

GŁOSZENIE HEREZJI (gr. *Hairesis*) Głoszenie lub akceptowanie nauk bądź wierzeń, które nie mają oparcia w Piśmie. Manipulacja treścią Słowa Bożego (2Ptr 2:1-3; 12-15; 17-22).

MORDOWANIE (gr. *Phthonos*) W mitologii greckiej syn Afrodyty, będący uosobieniem wrogości i nienawiści wynikającej z chciwości i zazdrości. Niszczenie lub dyskredytowanie innych oraz dopuszczanie się wszelkich działań, mających szkodzić innym ludziom.

PIJAŃSTWO (gr. *Methe*) W mitologii greckiej, bogini pijaństwa z orszaku Bachusa.

HULANKI (gr. *Komos*) W mitologii greckiej, towarzysz Dionizosa i Ariadny uosabiający hulawczy tryb życia. W starożytnej Grecji, słowem komos określano wystawne uczyty, na których dominowało obżarstwo i tańce.

OWOCE DUCHA ŚWIĘTEGO

Przeciwieństwem cech wynikających z grzesznej natury i ludzkiej cielesności są Boże cechy charakteru, które charakteryzują ludzi przemienionych przez Boga - którzy spełniają standardy Królestwa Bożego.

MIŁOŚĆ (*gr. Agape*) Najwyższa forma bezinteresownej miłości, którą objawił Jezus Chrystus umierając za ludzkość. To dobroczytna, bezwarunkowa miłość, troska i dążenie do wyższego dobra innych ludzi, bez szukania w tym własnych korzyści i własnej chwały.

RADOŚĆ (*gr. Chara*) Radość i wdzięczność wynikająca Bożej łaski, od słowa *charis* - łaska.

POKÓJ (*gr. Eirene*) Wewnętrzny pokój ducha i umysłu, który jest potwierdzeniem, że relacja między człowiekiem a Bogiem jest właściwa. Osoba będącą uosobieniem spokoju.

STAŁOŚĆ (*gr. Makrothymia*) - Stan niezmienności, wyrozumiałość, wielkoduszność. Nie uleganie rozpacz i zgorzknieniu. Znoszenie przeciwności i niesprzyjających okoliczności.

ŁAGODNOŚĆ (*gr. Chrestotes*) Dobrotliwość, łaskawość, łagodność.

DOBROĆ (*gr. Agathosyne*) Dobroć nietolerująca zła.

WIERNOŚĆ (*gr. Pistis*) - W sensie czynnym: osoba, która wierzy i ufa Bożym obietnicom.
W sensie biernym: osoba godna zaufania, lojalna, wiarygodna, dotrzymująca obietnic i zobowiązań.

ŁAGODNOŚĆ (*gr. Prautes*) Łagodność połączona z odwagą. Określa osobę, która jest uległa wobec innych, ale gdy zachodzi konieczność to potrafi się sprzeciwić, a nawet okazać gniew.

OPANOWANIE (*gr. Egkrateia*) Opanowanie. Panowanie nad pożądlivością własnego ciała.